

den Slags Gemytlighed overfor Verdensdommeren havde »vor egen Luther« og hans mange Efterabere jo en væsenlig Skyld, — men forresten passede den vist til Folkekarakteren, sagde han. Med tydelig Adresse til Pastor Blomberg talte han om »denne grundtvigske Vartovs-Kristendom«, der med sit Ammestuesprog og sin Kærmindepoesi naturligt maatte blive Nationalreligion for et kælent lille Folk som det danske, der ogsaa i det religiøse søgte Idyllen og erstattede Troens Lidenskab med Lyrik.

Han fortsatte endnu en Tid i sin egen Tankegang, idet han ligesom den foregaaende Dag, da han stod paa Prækestolen, aabenbart havde vanskeligt ved at holde op at tale efter først at have begyndt og samtidig dog var forlegen over sin Snaksomhed, — saadan som Folk, der længe har maattet tie.

Men nu hørte Regnen op lige saa pludselig, som den var kommen, og foranledigede en brat Afslutning.

Ved Aftensbordet fortalte Per om sit Møde med den gale Præst og spurgte blandt andet, hvad det var for en underlig Hovedbeklædning, Pastor Fjaltring gik omkring med.

»Han lider nok af Nakkesmerter,« sagde Hofjægermesterinden. »Og han har den Indbildning, at han gaar med en stor Svulst i Hjernen. — Han er i et og alt en Stakkel.«